

Halmos László (1943-2008)



Fájdalmas leckét osztott ránk a sors Gemencen. Búcsúznunk kellett.

A létezők közül a legfájdalmasabbal; a végső búcsúval. Egy erdészt búcsúztattunk. Egy kollégát. Egy barátot.

Erdész nevét valóban ritkán őrzik meg aranybetűs emléktáblák az utókor számára. De munkásságának nyoma az valódi értelmében él, s minden évben megújuló életre kelti a tavaszi új hajtásokban, új ágakban, a friss levelek milliárdjaiban, a mind erőteljesebbé váló számtalan fatörzsből, s a tőle is tanult szakmát továbbvívó fiatal erdészgenerációban.

Talán ezért elviselhetőbb, könnyebb a halála, talán ezért nem érezzük az erdész nyitott sírjánál a halál megsemmisítő erejét. Talán ezért nyugodtabb az erdész arca a ravatalon...

Számunkra – kiknek helye ma még a ravatal köré jelöltetett ki – szomorú kötelesség, hogy felidézzünk néhány mozzanatot gazdag életpályájából. Ezek az évtizedek ma már Gemenc erdészettörténetének részei.

Ilyenkor, az élet nagy zárszámadásán megfogalmazódik bennünk a kérdés: „Vajon ki is volt Ő?”

Szólnunk kell!

Tudjon a gyászoló közönség, s az erdőt szerető sokasága arról, amit nem írhattak fel a koporsó fedelére, a fejfára, a szákszavú gyászjelentésre.

Halmos László 1943-ban született Baján. Apja tanító, anyja háztartásbeli volt. A gimnázium elvégzése után 1 évig fakitermelőként dolgozott a Bajai Erdészethél, hogy besegítsen a családnak továbbtanulási költségeibe, mivel felvételt nyert Sopronban az EFE Erdőmérnöki Karára.

Az egyetem elvégzése után a Hajósi Erdészethez került fahasználati műszaki vezetőnek, majd 1970-ben a Pandúri Erdészethez nevezték ki ugyanerre a munkakörre. Az itt eltelt évek alatt Sopronban elvégezte a Természet és Környezetvédelmi Szakmérnök-képzést. Eközben az erdőgazdaság központjába került, ahol 1976-ig birtopolitikai előadóként dolgozott.

1976 januárjában visszatért a Hajósi Erdészethez, ahol 20 éven át erdészvezetőként dolgozott. Innen 1996-ban került ismét a Pandúri Erdészethez, ahol nyugdíjba vonulásáig 2003. január – vezette az erdészetet.

Ám nyugdíjasként sem tudott elszakadni az erdőtől. Miközben szabadidejében eddig dédelgetett hobbijának élt – horgászott a Dunán és a Sugovicán –, több évtizedes szakmai tapasztalatát a magán-erdőgazdálkodókkal osztotta meg.

Családja, az erdészeti dolgozók, munkatársak nagyobb közössége, és a gondjaira bízott erdők hármasságában repült el a végtelen idő számára az életet jelentő-

szakasza. Együtt élt az erdészeti közösséggel. Olyan ember volt, aki bölcsen szeretete az életet! Amilyen lendületes és következetes volt a munkában, úgy szakmai és baráti társaságban is szívesen engedett teret a kikapcsolódásnak. Legendás állóképessége volt nemcsak a munkában, de az asztal melletti ülve maradásban is. Mind a két általa vezetett erdészeti jelenlegi vezetésével, kollégáival, egykori beosztottjaival, azaz Gemenc egész erdészettársadalmával a lehető legjobb baráti kapcsolatot tartott fenn.

S most nem tehetünk mást a bajai sírkertben, búcsúztunk Tőle. Tőle, kinek szervezetét a legszörnyűbb kór támadta meg, mely ellen folytatott küzdelme alig három hónapig tartott...

Ő vesztett! Mi vesztettünk.

Az utóbbi hetekben – ha tövig lecsavartan is –, de még égett... Pislákolva, de égett még benne valami: az élet lángja, ahogy mondani szokták. Az addig életvidám ember elcsendesedett.

Szemlélődő, szomorúan eltűnődő, gondolkodó lett, mint aki lassanként búcsúzik a világtól.

Elment. Most már odafenn eregeti pipái bodor füstjét az erdészbalok éltáncosa...

Mi pedig – kik most nem a pipafüstpőtl hunyorgotunk – nem tehetünk mást, elfogadtuk a sors rendelését, búcsúztunk tőle.

Búcsúzott a család. Búcsúztak a nagyszámban megjelent volt munkatársak, kollégák, barátok. Búcsúzott a Gemenci Erdő és Vadgazdaság, ahol eltöltött évtizedeinek munkáját megköszönni, nem volt elég időnk...

*„Esik a bő, mégis fekete az utca,
Nagy, vastag sötétség egészen lebúzta.
Járó-keelő ember, nem is igen akad,
Egy-egy látogató megy csak hazafelé.
Lámpája megvilan az ablak alatt,
S fényét a sötétség birtelen elnyeli.
Eltűnik a lámpa, a bennlelők pedig
Buzgón találgatják, vajon ki ment el itt?”*

Mi most már tudjuk! Halmos Lászlónak neveztek.

Laci, nyugodjál békében!

Varga Rudolf

Szüreti József 1949-2008



2008. március 2-án hosszabb betegeskedés után, életének 59. évében, Nagykanizsán elhunyt Szüreti József okleveles erdőmérnök, a ZALAERDŐ Zrt. nyugalmazott szakembere.

Az erdei munka szépségét és nehézségét már szenge fiatal korában megismerte.

Születőfaluját, a Nagykanizsa melletti Bajcsát övező hangulatos erdők hamar rabul ejtették gondolatvilágát, s kisdíákként – vonzó munkaalkalomként – nyaranta – akkor fejlődésnek induló bajcsai csemetekertben sarlózott, kapált, nagyobbacsaként pedig még vadvédelmi kerítést is segített építeni.

Aztán a szülői ház hatását sem tudta, de nem is akarta kivédeni. Hiszen édesanyját a közeli csemetekertben és nevelőátját, aki ízig-vérig erdei emberként, fogatosként, majd hosztolóként, végül rakodókeelőként dolgozott, gyakran felkereste munkahelyükön, s az otthoni meghitt beszélgetések is egyre megerősítették elhatározásában: erdészpályán van a helye. Az általános iskola elvégzése után, 1964-ben egy évet kötelező előgyakormoki fizikai munkában töltött, hogy útja a soproni Erdészeti Technikumba vezethessen, ahol 1969-ben kapta meg technikus oklevelét. Ezután közel évnvi katonaság következett, majd úgy döntött, hogy továbbra is a hűség városában, az Erdészeti és Faipari Egyetemen folytatja tanulmányait.

Tanulásban, barátságokban, bajtársias kapcsolatokban, nem utolsósorban sportolásban gazdag öt év következett ezután, benne házasságával, 1973-ban pedig Gábor fia megszületésével.

Az erdőmérnöki oklevelet 1975-ben szerezte meg, s útja hová is vezethetett volna, mint szeretett szűkebb hazájába, az erdős Zalába. A Zalai Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság mérnöke lett.

Születőfaluja közvetlen közelében, a Nagykanizsai Déli Erdészethél gyakornokoskodott rövid ideig, miközben megszületett Krisztina kislánya, majd szintén rövid szállítási műszaki vezetői munkaköre után, 1977-ben a szakmai érdeklődésének leginkább megfelelő beosztást kapta: erdőművelési műszaki vezető lett. Itt azután a magyújtástól a csemetenevelésen át az új erdő létrehozásáig, majd az állománynevelés körütekintő, gondos megszervezéséig, kedvére dolgozhatott. Közel hét éven át tartott számára ez a szakmai kegyelmi állapot, amelynek eredményeit – nem kis öröme – szerencsére még életében visszaigazolták a bajcsai, surdi és lizói erdőtümbök 25-30 éves fiatalosai, ahol ma döntően tölgyesek, bükkösök és erdeifenyvesek díszlenek. Ezt a szakmai kihívásokkal teli, szép időszakot azzal is kiegészítette, hogy ismét iskolapadba ült, hogy munkaköréhez korszerű ismereteket szerezzen – nem is hiába, mert 1984-ben fatermesztési szakmérnöki oklevelet kapott.

A sors azonban úgy hozta, úgy akarta, hogy egyelőre lezáruljon addigi sikeres erdészeti működése, mert felsőbb vállalati kérésre – nem önszántából – elvállalta az erdőgazdaság központjában a megüresedett pártvezetőségi titkári funkciót. Nehéz döntés volt ez a számára, de a vállalat érdekét szem előtt tartva, meghozta. A tét ugyanis az volt: nehogy idegenből érkező, szakmailag hozzá nem értő személy a politikai súlyánál fogva akadékoskodjon egy 60 ezer hektáros erdőgazdasági megyei nagyvállalat felelősségteljes szakmai munkájában. Annak külön is nagyban örült, hogy ebben az időszakban – a '80-as évek második felében – nyerte el a zalai erdőgazdaság a Kiváló Vállalat és a Termelési Nagydíj kitüntetésekét, ám ő mindig hangsúlyozta, hogy a helyi politika csupán a jó vállalati légkör kialakítását se-

gítette, feledtetve a korszakra jellemző, rossz emléké vállalati belső ellenségeskedéseket.

A rendszerváltozás után ismét visszakerült a napi szakmai munka sodrába. 1989-1990 között gazdasági tanácsadóként dolgozott, majd 1990 áprilisától 1993 végéig szakmai pályafutása csúcspontként „erdőművelési osztályvezető-főmérnök” beosztást kapott.

A részvénytársaság központjának átalakítása után, 1994-től, hét éven át 2000 végéig az új Erdőgazdálkodási osztálynak lett az erdőművelési előadója, majd sajnálatos betegsége miatt – könnyebb munkakört vállalva –, 2001-2003 között ellenőrzési előadóként dolgozott. Azonban ezt a munkakörét csak rövid ideig láthatta el, mert betegsége rosszabbodása miatt – orvosi javaslatra – 2003-ban, 54 évesen kénytelen volt rokkantnyugdíjazását kérni.

Szüreti József szakmailag kifogástalanul felkészült, az erdészeti gyakorlatot a legapróbb részletekig ismerő, kiváló szervező-képességű, céltudatos és megbízható szakember volt. Sokat és mindig szívesen foglalkozott a fiatal technikus- és mérnökjelöltekkel. Minden olyan egyesületben, munkában jelen volt, ahol a szakmáért, s embertársaiért tenni lehetett. Munkaköri és közéletbeli ügyekben mindig önzetlen és segítőkész, a magánéletben családját példásan szerető apa, a társaságban pedig jó lelkű, vidám, igaz barát volt.

Szüreti Józsefet 2008. március 6-án, barátok, évfolyamtársak, kollégák, munkatársak, ismerősök nagy részvéte mellett helyezték örök nyugalomra a nagykanizsai köztemetőben. Emlékét kegyelettel megőrizzük.

Dr. Baráth László

Huttinger György (1937-2007)

Elakasztotta a szót a szomorú hír, súlyos betegségben elhunyt barátunk, volt osztálytársunk. A csendben futnak a gondolatok: mikor is találkoztunk, hogyan is volt akkor?

Az ormánsági Váradon született 1937. január 23-án. A Sikota pusztai erdészházban tette meg első lépéseit, itt élte korai gyermekéveit. Az erdészéletet édesapja mellett ismerte meg, aki a Riedermann uralom erdésze volt. Ez a kötődés, ez az indíttatás vezette az erdészpálya választásához.

Erdésztechnikusi képesítést Sopronban szerzett 1955-ben. Az erdészgyakornoki munkára az Északborsodi Állami Erdőgazdasághoz került. A gyakornoki beilleszkedés után, 1957. február 1-jén a Forrai Erdészkerület vezetésével bízták meg. A szakmai munka lendületét a két éves sorkatonai szolgálat szakította meg.

A katonai idő alatt meghívást kapott a Balaton-Nagyberek Állami Erdőgazdasághoz. Megnyerő volt számára a feladat és a katonaság után a munkakört elfoglalta. Új munkahelyén az erdészeti ágazat vezetését bízták rá. Lelkesítette az önálló munka és az

erdészetet az erdőgazdaságok szintjére hozta fel. A gépesítés miatt szükségesé vált ismereteinek bővítése, ezért elvégezte a gépipari technikumot. A legszebb sikereket hozó időben az egész gazdaságra kiterjedő átszervezés kedvezőtlenül érintette, ezért munkahelyet váltott. A lakóhelyi közelség miatt az Országos Talajvédelmi és Talajjavító Vállalatnál, majd a Dunántúli Regionális Vízmű és Vízgazdálkodási Vállalatnál dolgozott. Az erdőgazdálkodástól idegen vállalatoknál munkavédelmi és tűzvédelmi előadói feladatokat látott el.

1981-ben az Öreglaki Állami Gazdaságnál megkapta az erdészeti ágazat vezetését, így ismét erdészeti feladatokat láthatott el, bár kapcsolt feladatként a munka- és tűzvédelmi munkát is megkapta.

Sajnos egészsége megromlott, súlyos műtéten esett át és 1986. évben nyugdíjazására került sor. Nyugdíjaként még egy ideig vállalati biztonságtechnikai előadói munkát elvállalt, majd csak a kertjét művelte és nyolcunokás nagypapaként a családjának élt.

A soproni iskolánkkal folyamatosan tartotta a kapcsolatot. A Soproni Erdész és Fajparos Diákok Baráti Körének alakulásától tagja. A Kör rendezvényein feleségével, Erzsikével rendszeresen részt vettek.

Iskolánknak a Nyugat-Magyarországi Egyetem Roth Gyula Gyakorló Szakközépiskola és Kollégium, mint a soproni Erdészeti Technikum jogutódja, az erdészeti képzésben végzett 120. éves évfordulója alkalmából az arany fokozatú erdésztechnikusi oklevelet vehette át 2005. szeptember 30-án.

Családjá, kollégái és tisztelői búcsúztak tőle 2007. december 22-én a balatonlellei temetőben.

Gyuri, hiányzik mindég kész baráti szavad, közvetlen megnyerő egyéniséged!

Muth Endre

Vaski László 1926 – 2007



Életének 82. évében, 2007. november 25-én Nagykanizsán elhunyt Vaski László a r a n y d i p l o m á s erdőmérnök, a ZALAERDŐ Zrt. jogelődje, a Zalai Erdős és Fafeldolgozó Gazdaság nyugalmazott kereskedelmi osztályvezető-főmérnöke.

Keresztény földműves család első gyermekeként született 1926-ban egy kis zalai településen, Káváson. Elemi iskoláját szülőfalujában végezte, majd a zalaegerszegi polgári fiúiskolába került. Egy év után a kiváló képességű kisdíjakot – kávási tanítója erőteljes ösztönzésére – szülei beíraták a zalaegerszegi M. Kir. Állami Deák Ferenc Gimnáziumba, ahol különbözőzeti vizsga után mindjárt a második osztályt kezdhetette. A továbbra is kitűnő tanuló ta-

nulmányait a háború megszakította, s 1944-ben leventetársaival együtt Németországba vitték, ahonnan angol hadifogság után, csak 1946-ban került haza. Tanulmányait folytatva, 1948-ban érettségizett. A mérnöki pálya iránti vonzalmától indítva, végül is Sopronban kezdte meg tanulmányait az Agrártudományi Egyetem Erdőmérnöki Karán, ahol akkor a műszaki képzés országos hírvé volt. Kedvenc tárgya a geodézia volt, s még hallgató, amikor a legendás Sébor professzor úr irányításával gyakorlatot vezet. Több nagyszabású felmérésben is részt vett, így a Hortobágyon 10 cm-es szintvonalas térkép elkészítésében is (az '50-es évek elején, szovjet mintára, a rizstermelést akarták erőltetni a területen).

Tanulmányait 1954-ben fejezte be kitüntetéssel, s az akkor már Erdőmérnöki Főiskola újonnan alapított vörösdiplomáját vehette át – csupán két hallgató egyikeként.

Pályakezdése a Bajai Állami Erdőgazdaság Bédai Erdészetéhez kötődik, ahol erdészvezető-helyettesként megismerte az ártéri erdőgazdálkodás szépségeit, de rendkívüli nehézségeit is.

1955-ben az átszervezések során létrejött Dunaártéri Állami Erdőgazdaság lett a munkaadója, s annak újonnan alakult Karapancsai Erdészetéhez került szakelőadói munkakörbe.

1957 novemberében zalai hívásra – miután az előző évben falubeli választottjával régi vonzalom után házasságot kötött – hazajött szülőbbé patriájába, s a Délzalai Állami Erdőgazdaság szakfelügyelője lett. A család Budafapusztán, az arborétum területén kapott szolgálattelakást, s a nem irodai elfoglaltságnak köszönhetően, gyakran hódolhatott a Karapancsáról „átmentett” vadászszenvedélyének is.

1968-tól – a szakfelügyelői munkakörök megszüntetése után – erdőgazdaságának nagykanizsai központjában kereskedelmi előadó lett, s ettől az évtől datálódik tizenhét évig tartó kereskedelmi jellegű munkássága.

1970. január 1-je újabb, egyben utolsó fontos állomása szakmai életútjának, kinevezték az akkor alakult Zalai Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság kereskedelmi osztályvezetőjévé, s e beosztásából – 1986 áprilisától, mint osztályvezető-főmérnök – vonult nyugállományba 1986. december 31-én.

Vaski Lászlót valamennyi munkakörében a magas fokú szakmai felkészültség, a rendkívüli alaposág és elmélyültség, a megbízhatóság, nehéz helyzetekben is a higgadság, s nem utolsó sorban az emberi feddhetetlenség jellemezte. Munkásságát több kitüntetéssel is elismerték.

Pályáját fia, László folytatja, aki a ZALAERDŐ Zrt. erdőmérnöke.

Vaski Lászlót 2007. november 29-én nagy részvét mellett helyezték örök nyugalomra a nagykanizsai köztemetőben.

Emlékét kegyelettel megőrzik mindazok, akik szerették, tisztelték és becsülték.

Dr. Baráth László